

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Εβδομην κι’έικοστών μετρούντες χρόνον
εδρευόμεν’στην γήν των Παρθενώνων.

Έτος γλίμα δώδεκα κι’έγκακός’άκουμα,
όλοι τήν Ανόρθωσι θάχουνη’στό στόμα.

Τέσσαρες μηνός Φλεβάρη,
τούμπανο, Ρωμψή μου βάρει.

Χίλια κι’ένεννητα κι’έκατόν έρτά,
νέα Καρναβάλια, μπόλικα λεφτά.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδεικφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ’εύθειάς προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και ‘σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φερομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πουλούμεν σώματα «Ρωμψών» άνελλιπη
μέ τήν άνάλογον τιμήν, κι’όποιος άπ’έξω θέλει
δέν θά πληρώση δι’αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Κάρρου στόχοι ό,τι τύχη.

Μπάτε, λεβένται, ‘στό χορό ν’άκουσете τραγούδια,
κι’άλλοι νά τρώνε τους καρπούς και σεις τά βρωμοφλοούδια.

Έλατε ν’άποκρέψωμε
μέ νέα καθιστώτα,
νά πιούμε, νά χορήψωμε
και πάλι σάν και πρώτα.

Τώρα τήν Αποκριή
φθάνουν άπό μακριά
κάτι κρότοι μέ τραναίς
και παράξεναις φωναίς.

Μπάτε, λεβένται, ‘στό χορό ν’άκουσете εύτυχιας,
νά δητε και μέ γείτονας μεγάλας συμμαχιας.

Μπάτε, λεβένται, ‘στό χορό μέ τρυφεραίς αγάπαις,
κι’άπό συμμάχους προσφιλείς νά ξανακρете φαπαίς.

Μπάτε, λεβένται, ‘στό χορό νά γιατρευτούν πληγαίς,
νά δητε και διάταγμα για νέαις έλλογαίς.

Μπάτε, λεβένται, ‘στό χορό
νά ξαναδητε πράγματα,
‘άκουσете κι’ένα σωρό
σωτήρια προγράμματα.

Δόξα και πάλι τή μητρί,
λεβένταις δοξαμένοι,
άλλών άνδράν ντέ λά πατρί
κι’ή κάλλη σας προσμένει.

Μεσα σέ μούτρων άλλαγαις,
μεσα ‘στό Καρναβάλι
τούταις ή νέαις έλλογαίς
κλωσταίς μας ήλθαν πάλι.

Μπάτε, λεβένται, ‘στό χορό
ν’άκουσете τραγούδια,
νά δητε τούτον τόν καιρό
πώς κουτουλούν τά βούδια.

Κουνει τήν Ζάκυνθο σεισμός,
και μέξ φωναίς ή φήμη
πώς γίνεται συνδυασμός
Κοκκίβη και Κασίμη.

‘Εστε προς γνώσιν καθενός και γιγενοός κι’επήλυτος
πώς πάσι και ‘ό συνδυασμός της Αγαυήλιδος.

Πάσι κι’αυτό τό ζήτημα, ποδ βροντερόν άντήχησε
σε Λόντρα και Παρίσι,
και τόσο άνίσχυησε
Ανατολή και Δύσι.

Μπάτε, λεβένται, ‘στό χορό νά σείσετε τή γή...
έχουνη κι’όι Νεότουρκοί μαζί μας έλλογή.

‘Εκείνος ό Σαίτ Πασσαός έχει μεγάλη φοβήρα
γιατί θά τόν μαυρίσουνε ‘στό Σπατάχ και ‘στό Κιόουκα.

‘Αλλάζει κι’ή Τουρκιά σκοπό
‘στης έλλογής τήν λαφρα...

κι'ό Τυλακάρ'στών'Ωρωπό
πολλά θά πάρη μαύρα.

Έμπρός,λεβένταις χαρωποί,
βαλτε φωτιά'στά τόπια,
κι'ό Βενζέλος θά κοπή
'στης Σέρρας και'στά Σκόπια.

Τραγουδάτε χαρμωσύνος,
κι'ό Σερκετ Πασσας έκαινος,
έπου'σκόπευε νά κάρη'στό Ρωμικό γιορμούσι,
έχει ρεθμα'στό Μενίδι,μά θά πέρη'στό Μαρούσι.

Τρακάρó και τρακάρó,
τί χαρά μας,τί χαρά...
μπάμ κουμπούραις,μπάμ πιστόλια.

Κι'ό Γεωργάκης της Κερκύρας,
πούναι πρώτος'τους σωτήρας,
έχει ρεθμα'στά Βιτάλια.

Μαύραις καλμακούδαις κλαίνε,
κελαϊδεί της κάλπης Μούσα,
μά κι'ό Ράλλης,καθώς λένε,
θάβηη πρώτος εις την Προβασα.

"Οπ,ελευθεροι και δουλοι,
κι'ό χορίς άς περνοδινη...
λέν και γιά τόν Κυριακούλη
πώς θά'δγη μέσ'στ'Α'διών.

Τί χραϊς και τί χοροί
και Θεοδοσιών στήνοι...
λένε και γιά τόν Νουρη
πώς'στά Λιάσα θ'άποτύχη.

Ωχι μεθύσι πού σου τ'χωλ...
πίνω,πίνω,κι'εύθυμώ,
και κρεμάλας ελέτω βρόχο
σέ καμπύσων τόν λαμό.

Νέα πλάσις,νέα ζύμη,
νέας προκοπής τροπάρι,
βάλτε'στά παληά μας παύλα.

Λένε και γιά τόν Ζαΐμη
πώς πολλά κουκιά θά πάρη
μέσ'στης Πόλις τά Ταταύλα.

Ώς'στίλν πάτο τó ποτήρι
και μη χάσκετε χαζόι...
'στών κάλπων τó πανηγύρι
Τούρκοι κι'Έλληνες μαζί.

Μπάτε'στό χορό μέ φέσι...
πούς έπίστευε σέ χρόνους,
πού σέ κάνουν κι'εύθυμεις,
πώς μιά'μέρα θά συμπέση
μέ τούς φίλους μας γειτόνους
ν'χωμ'έκλογαίς κι'έπει.

Πέρφουν σφαιραίς φορικαίς και σφαιριδιχ βροχή,
κι'ένας εύγενής άγων
ελευθέρων έκλογών
κάνει Τούρκους και Ρωμηούς ένα σωμα,μά ψυχή.

Τί παρόξεναις ήμέραις!...
έρε γιά σας,πατριώταις...
λένε και γιά κάποιαις λέραις
πώς'στη Λεσο θάβγουν πρώταις.

Έμείθουσα,μωρέ παιδιά,δέν είμαι'στά σωστά μου...
"Έλληνες και Νεότουρκοι μπερδεύονται μπροστά μου.

Ό Βενζέλος φαίνεται'στά μάτια μου Βιζύρης,
κι'έκείνος ό Σαλτ Πασσας άνορθωτός φρενιρης.

Έλληνες και Νεότουρκοι κάνουνε μασκαρότα
κι'άγκαλιασμένοι προσπερνούν μέ δύο Κομητάτα.

Τόνα πομπεύει της Τουρκιάς τó ζακουστό σαράβαλο,
τάλλο δοξάζει μέ γιορταίς και φίσταίς τίν Καρνάβαλο.

Τό πρώτο κοροφείται
για δολοφόνων μούραις,
και τάλλο μασκαρεύεται
μ'Αποκρηάς μουντζούραις.

Τό πρώτο κάνει πόλεμο μέ την Μακαρονία,
τάλλο δροντ'στά κουτουρού μέ κομφοτομανία.

Τρεις παλαιοι τσοπάνηδες έπίστανε ταμπούρι,
κι'οί τρεις της Άνορθώσεως'γινήκανε ταμπούρι.

Τρεις παλαιοι τσοπάνηδες,τρεις σεσιλικάδες πρώτοι,
βαίθηκανε τού Κρητικού νά φάνε τó σηκίτι.

Οί τρεις κτυπούν τίν ένα,
κι'ένας τούς τρεις κτυπή,
κι'ό κόσμος σιωπή
και τάχει σάν χαμμένα.

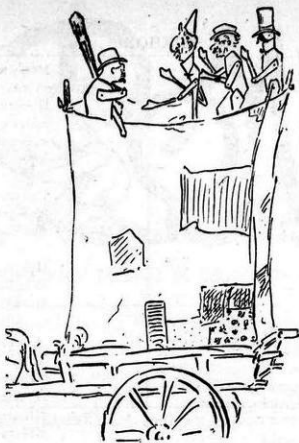
Καθένας'στό μεθύσι
τόν ελέτω κοτσονάτο...
βλο'στούς άβλους ίσοι,
κανεις δέν πέρφει κάτω.

Τόπο τόπο νά διαβή
τών σωτήρων ή τετράς,
πού τά κλέη της μετράς
έν μεγάλη συντριβή.

Τόπο σέ παλχούς και νέους μακαριαίς έποχη,
πού'στούς πόνους μας πονούν,
και πρωτόκολλ'άποχη
μά γιά πάντα λησιμονού.

Τί καινούρραις μασκαράταις
μέσ'στούς δρόμους,μέσ'στης στραταίς.
Φιλελεύθερα καί'ένα,
κουρελ'εδες μέ λαχούρρα,
κι'"Ανορθώσεως κουζίνα
μέ μαγειρικη καινούρρα.

"Αγχιρα,πυγμή και χέρα,
δίκαια φιλελεύθερα,
νέο σύμβολο δεμένο
μ'άλλα σύμβολα παληά,
μέ κορόνι ξεφτισμένο,
και μέ μύρτο και μ'έληά.

**“Αρχα πολιτικόν
είδος Φασουλικόν.**

Νέα και παλιά ρωμάντζα,
 όλα μία μεσκουλάντζα,
 κι' όλοένα μακροβούτι
 'στου Κορομηλιά τὰ πλούτη.

Τὴν Ἀνόρθωσι κυττάζω τὰ κοπάδια νὰ συναίξη,
 καὶ μ'έκεινα νὰ χορεύη, καὶ μ'έκεινα νὰ φωνάζη:

“Ὀχ! ψυχὴ μου!.. θ' ἀποκρέψω,
 θὰ πηθῆσω σὸν τρελλή..
 τὸν κασιδὴ θὰ κουρέψω
 νὰ τοῦ πάρω τὸ μαλλί.

“Ὀχ! ψυχὴ μου!.. θὰ μεθύσω,
 κι' ἄλλους φόρους θὰ καθίσω
 'στὴν ἀνωρθωμένη ράχη.

Τέτοιος κόσμος ραφινάτος
 καὶ λεπτός καὶ ντιλικάτος
 πρέπει νάνα δίχως πάχη.

Τὸ πάχος εἶ; τοῦ λείπη,
 ἔξω, χυδαῖα λίπη,
 ὅπου τὸν ντιλικάτο τὸν κάνουν προστυχάντζα,
 καὶ θιέπει τὴν κοιλιά του κι' ἀρίνει τὰ ρωμάντζα.

“Ενας λάος τοιούτος
 θέσει λεπτός καὶ φύσει
 δὲν πρέπει νάχη ρύπους.

Μήτε κανένας πλούτος
 νὰ τὸν ἐχυδαίση,
 μήτε μὴ λίτρα λίπους.

**Τραγουῦδα τοῦ σωροῦ
γραμμένα πρὸ καιροῦ.**

Ποιὸς εἶδε κράτος σὸν κι' αὐτὸ
 νάχη χρυσάφι ζήλευτὸ
 καὶ τόσα περισσεύματα
 γὰρ στόλους καὶ στρατεύματα,
 κι' ὁ κόσμος νὰ κοιλοποῦν
 κι' ὄλο νὰ κἀνὴ πὼς πεινῶ.

Ποιὸς εἶδε κράτος, θρὲ παιδιὰ, σὸν τὴν Ἀλάσκα πλούσιο,
 κι' ἔνα λαὸ ζευξέκη
 μὲ Μάνλιχερ τουφέκι
 ἐδῶ κι' ἔκει νὰ κυνηγῶ νὰ θρῆ τὸν ἐπίουσιο.

Ποιὸς εἶδε μὴ κορομηλιά
 μέσα στοῦ πλούτου τὴν φωλιά
 νὰ πρασινίξη καὶ ν' ἀθήη
 χωρὶς ποτὲ νὰ μαρσνῆ.

Νάχη κλωνάρια περισσά,
 νάχη καὶ φύλλα σὸν χρυσά,
 καὶ στὴν κορφή μαλάμματα,
 ποῦ φέρνουν σ' ὄλους κλωμματα.

Ἐφρόντωσε κορομηλιά κορόμηλα γεμάτη
 κι' ὄλοι γαρίδα κάνουνε τὸ νηστικὸ τους μάτι.
 Φτώχιας ξεγάνονται παλῆται,
 ἐφρόντωσαν κορομηλιάς
 σὲ τούτη τὴν Ἀλάσκα.

Κι' ἀνοίγουν τώρα τὴν ποδιά
 τῆς Ρωμησοῦνης τὰ παιδιὰ,
 κι' ὄλοι τὸ στόμα χάσκα.

“Ὅλοι στὴν κορομηλιά χάσκουν ἀποκάτω,
 τρῶνε τὰ κορόμηλα νηστικὴ φουσάτο,